

som angik mig personlig, den er jeg gaaet forbi; men jeg taler om den Udgang, som slutter sig til dette Punkt. Han sagde: Lad os gaae aabent ind paa Ministeriets Anskuelse; lad os gaae aabent ind paa det Forslag, som ligger i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar, lad os være redebønne til at gaae saa aldeles ind derpaa, saa fuldstændigt ind derpaa, som vi kunne; men en af de Betingelser, som maa gaae forud for at vi skulle kunne gjøre dette, vil det ærede Medlem ikke nægte, er netop den, at vi kun handle med os selv. Jeg hørte meget vel, at han sagde: Men vi komme jo aldrig derhen, thi i det næste Dieblif vil der være en Underhandling om Dresunds-Tolden. Jeg troer neppe, at det kan have været alvorligt meent af det ærede Medlem, thi det er at bringe en besynderlig Misforstaaelse ind i hvad her er sagt; den Underhandling, som begyndtes om Dresundstolden, efterat denne Sag var affluttet, stod i et ganske andet Forhold hertil end selve Afflutningen. Det ærede Medlem veed lige saa godt som jeg, at der endnu ikke er nogen endelig Afflutning af vort hele Forhold i denne Sag; hverken Londonerprotokollen . . . (Grundtvig: Ja, det er Ulykken!) Ja, det er Ulykken; det er ganske vist, men den endelige Afflutning er der ikke endnu, og de forskjellige Bestræbelser, som gøres, ere for at naae den. Nu har det ærede Medlem været med at erfare, at man kan spinde den Art Sager ud i den uendelige Fremtid, og jo mere vi opstille begrænsende Betingelser for at naae Maalet, desto mere spinde vi Sagen ud i Fremtiden. Hvad kunde det hjælpe, om Thinget nu blev prorogeret 2 eller 3 Maaneder, og vi efter denne Tid ikke vare videre med Hensyn til Afflutningen af disse Forhold end nu? Jeg vil gaae meget videre, jeg vil finde det hele Andragende om Prorogeringen mere skadelig end gavnlig. Dersom denne Prorogation kunde være kommet som af sig selv, underhaanden, idet man havde syntes, det kunde nok lade sig gjøre, det var Noget, man kunde prøve paa, saa skulde jeg ikke sige Noget derimod, saa kunde det maaskee have været Noget, man kunde have forsøgt; men saaledes som Sagen nu staaer, seer jeg ikke,

der vilde være vundet Noget ved en Udtalelse i saa Henseende; kan det komme, saa vil det komme ligegodt, hvad enten Udtalelsen skeer i dette Dieblif eller ikke, og det vil nærmest komme, naar vi i Altsen afbryde denne Forhandling og ikke lade den gaae videre. Vi ville have en langt større Forhaabning, og jeg kunde sige en langt større Garantie, om vi standse paa dette Punkt, end naar vi gaae videre og lade dette Art Sværd hænge over Hovedet. Ministeriet bliver derved sat i en vrang Stilling; det vinder ikke en uafhængig Stilling, som maaskee er den, hvorunder det skulde staa sig størst Virksomhed. Det, som ligger i den hele Foranstaltning, saaledes som den nu er, — og er det ikke naaet deri, saa har den ikke sin rette Betydning, — er, at Ministeriet derved, i denne Art Forhandlinger, vinder et Anstrøg af Uafhængighed, som vi ikke tidligere have villet tillægge det. Vi bør altsaa ikke søge ved en saadan Opstilling af tvingende Forholdsregler at drive det enten til paany at maatte komme med Indsigelse, eller at maatte gjøre Ting, som det maaskee ogsaa ellers havde gjort, men under Form af en Gstergivenhed. Have vi ikke den Tillid til Ministeriet, at det, dersom det kunde gjøre en Foranstaltning af den Art, dersom den var beleilig og udførlig, saa virkelig traf den Foranstaltning, saa maae vi aldeles af med det Ministerium, saa skulle vi ikke blive staaende ved det Skridt, vi nu gjøre; have vi derimod, jeg vil ikke engang sige den Tillid, men det Haab, og er dette Haab støttet paa, at det vistnok for dem selv vil være det simpleste og naturligste, at de ville gjøre det, om de kunne, saa skulle vi lade dem beholde denne Handling som en fri Handling, og ikke lade den træde frem som Noget, vi afvinge dem. Jeg troer, at der i denne Betragtning mere end i nogen anden ligger en Grund til ikke at votere, at denne Adresse gaaer til anden Behandling. Man har, og det er sleet gjentagne Gange, henvendt sig til Medlemmernes Tølelse og sagt: afgiver Overs Stemme hver især efter den indre Tølelse af, om I have Tillid til dette Ministerium eller ikke. Nei, det er ikke Tølelsens Tillid, vi her skulle vise Monrads Overbeviisningens!). Det er heller ikke den Art Overbe-